

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

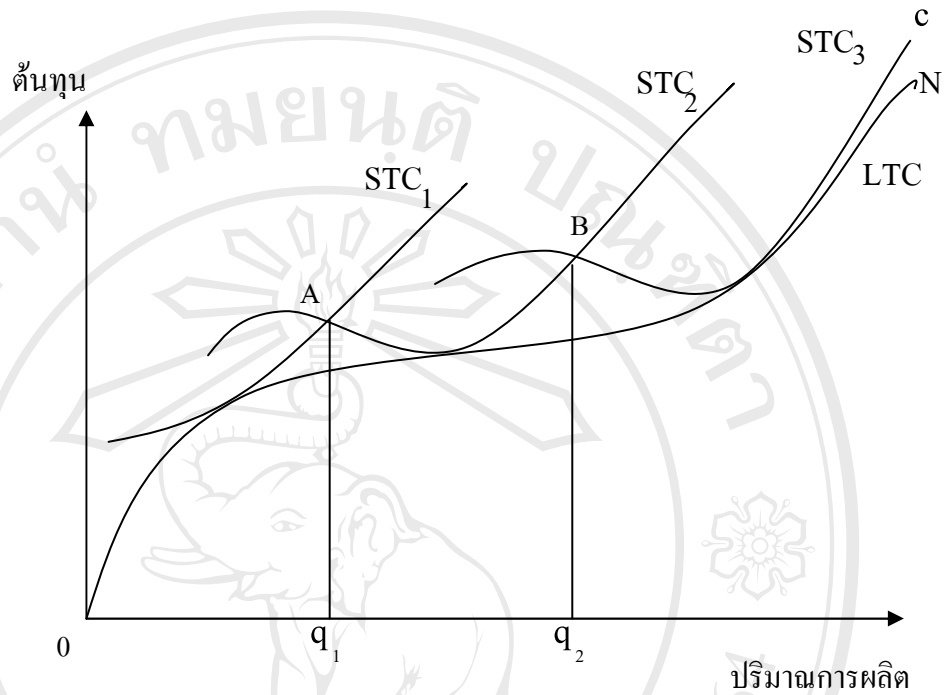
ความหมายของต้นทุนการผลิตในระยะยาว (นราทิพย์ ชุตินวงศ์, 2528)

ในระยะยาว ผู้ผลิตสามารถเปลี่ยนแปลงปัจจัยการผลิตได้ทุกชนิด ปัจจัยการผลิตที่ใช้จึงมีแต่ปัจจัยผันแปร ต้นทุนในระยะยาวจึงประกอบด้วยต้นทุนผันแปรแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งการพิจารณาสถานการณ์ในระยะยาวนี้ก็คือ การพิจารณาสถานการณ์ในระยะสั้นที่ต่อเนื่องกันไปนั่นเอง สิ่งที่แตกต่างกันระหว่างระยะสั้นและระยะยาวก็คือ ในระยะสั้น ผู้ผลิตจำเป็นต้องใช้ขนาดการผลิตหรือขนาดโรงงานที่ตนมีอยู่ในขณะนั้นผลิตสินค้าที่ต้องการไม่ว่าจะเป็นสินค้าจำนวนใดก็ตาม แต่ในระยะยาวผู้ผลิตสามารถที่จะเลือกใช้ขนาดการผลิตหรือขนาดโรงงานอันใดก็ได้ในการผลิตสินค้าจำนวนที่ต้องการนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ผลิตย่อมเลือกใช้ขนาดโรงงานที่จะทำให้สามารถผลิตสินค้าที่ต้องการแต่ละจำนวนได้อย่างประหยัดที่สุด

ต้นทุนทั้งหมดในระยะยาว

ต้นทุนทั้งหมดในระยะยาว (Long run total cost : LTC) จะแสดงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ต่ำที่สุดในการผลิตสินค้าจำนวนต่าง ๆ เมื่อผู้ผลิตสามารถเปลี่ยนแปลงปัจจัยการผลิตได้ทุกชนิด เส้น LTC จะมีลักษณะเช่นเดียวกับเส้นต้นทุนทั้งหมดในระยะสั้น (Short run total cost : STC) กล่าวคือ จะเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงในตอนแรก และเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงขึ้นในตอนหลัง แต่เส้น LTC จะค่อนข้างลาดกว่าเส้น STC และทุก ๆ จุดบน LTC ก็คือจุดจุดหนึ่งบนเส้น STC ขนาดต่าง ๆ นั่นเอง เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจเราจะสมมติว่า ผู้ผลิตมีปัจจัยคงที่อยู่สามขนาดด้วยกันคือ k_1 , k_2 และ k_3 ซึ่งแต่ละขนาดของปัจจัยคงที่เมื่อนำมาใช้ร่วมกับปัจจัยผันแปร จะก่อให้เกิดเส้นต้นทุนดังเส้น STC_1 , STC_2 และ STC_3 ในรูปที่ 3.1

ในการผลิตสินค้าจำนวนใดก็ตามที่อยู่ระหว่าง 0 ถึง q_1 ผู้ผลิตที่ต้องการให้ต้นทุนการผลิตของตนต่ำที่สุด ย่อมเลือกที่จะสร้างโรงงานขนาดที่หนึ่งที่มีปัจจัยคงที่เท่ากับ k_1 และการผลิตสินค้าจำนวนระหว่าง $q_1 - q_2$ ผู้ผลิตก็จะเลือกใช้โรงงานขนาดที่สอง ดังนั้น ในกรณีที่ผู้ผลิตมีปัจจัยคงที่หรือโรงงานอยู่เพียงสามขนาด เส้นซึ่งแสดงต้นทุนการผลิตของเขาก็จะคือ เส้น OABC ตลอดทั้งเส้น

รูปที่ 2.1 แสดงต้นทุนทั้งหมดในระยะยาว

ซึ่งเป็นเส้นที่โค้งเป็นช่วงๆ แต่ถ้าเป็นกรณีที่ขนาดของปัจจัยคงที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้อย่างต่อเนื่องไม่กระโดดเป็นช่วง ๆ อันเป็นแนวความหมายของระยะยาวแล้ว เส้น LTC จะเป็นเส้นที่ต่อเนื่องมีลักษณะโค้งเส้น ON จำนวนการผลิตแต่ละจำนวนจะเหมาะกับโรงงานขนาดหนึ่งเท่านั้น เท่ากับว่าทุกๆ จุดบน LTC คือแนวทางเดินของจุดจุดหนึ่งบนเส้น STC ต่างๆ ที่ต่อเนื่องกันไป ดังจะเห็นได้จากรูปที่ 2.1 ว่าเส้น STC แต่ละเส้นตรงจุดใดจุดหนึ่งแต่เพียงจุดเดียว ซึ่งถ้าเราสร้างโรงงานระยะสั้นทุกขนาดต่อเนื่องกันไป เส้น LTC ตลอดทั้งเส้นก็คือแนวทางของจุดสัมผัสดังกล่าว

นอกจากการสร้างเส้น LTC จากเส้น STC เราก็อาจสร้างเส้น LTC จากการวิเคราะห์เกี่ยวกับเส้นผลผลิตเท่ากัน และเส้นต้นทุนเท่ากันได้ เช่นเดียวกับในกรณีของ STC

เส้น OF ในรูปที่ 2.2 (ก) คือเส้นแนวทางการผลิต ซึ่งในการผลิตสินค้าจำนวน q_1 , q_2 , q_3 และ q_4 ผู้ผลิตจะทำการผลิต ณ จุด A_1 , A_2 , A_3 และ A_4 ตามลำดับ เพราะแต่ละจุดแสดงถึง

ส่วนผสมของปัจจัย k และ l ที่ให้ต้นทุนต่ำสุด และในกรณีของระยะยาวเมื่อผู้ผลิตสามารถเลือกใช้ปัจจัยการผลิตแต่ละชนิดในส่วนผสมที่ได้ก็ได้ เขาย่อมเลือกส่วนผสมดังกล่าวเพราะให้ต้นทุนต่ำสุด นั่นหมายความว่าผู้ผลิตจะผลิตสินค้าจำนวน q_1, q_2, q_3 และ q_4 ด้วยต้นทุน C_1, C_2, C_3 และ C_4 ตามลำดับ เมื่อนำความสัมพันธ์ดังกล่าวมาลงจุดก็จะได้เส้น LTC ดังรูป 2.2 (ข)

ต้นทุนเฉลี่ยในระยะยาว

ต้นทุนเฉลี่ยในระยะยาว (Long run average cost ; LAC) คือ ต้นทุนทั้งหมดในระยะยาวคิดเฉลี่ยต่อหนึ่งหน่วยของผลผลิตที่ผลิตได้ นั่นคือ

$$LAC = LTC / q$$

ในการอธิบายถึง LAC นี้ เราจะพิจารณาโดยจะสมมติว่าผู้ผลิตมีขนาดของโรงงานอยู่สามขนาด คือ ขนาดเล็ก กลาง และใหญ่ ซึ่งมีต้นทุนทั้งหมด STC_1, STC_2 และ STC_3 ที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งจาก STC ดังกล่าว เราจะสามารถหาเส้น SAC_1, SAC_2 และ SAC_3 ได้ ดังรูปที่ 2.3

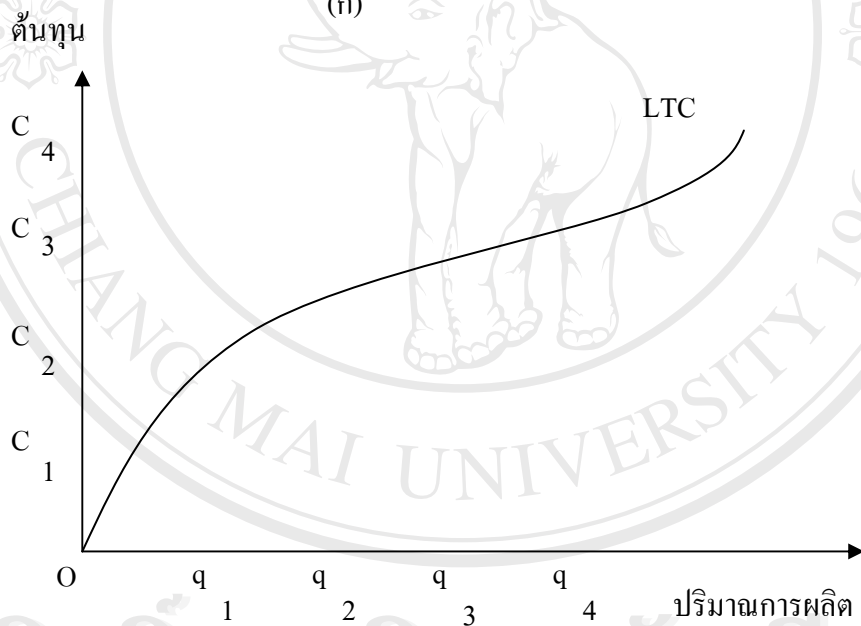
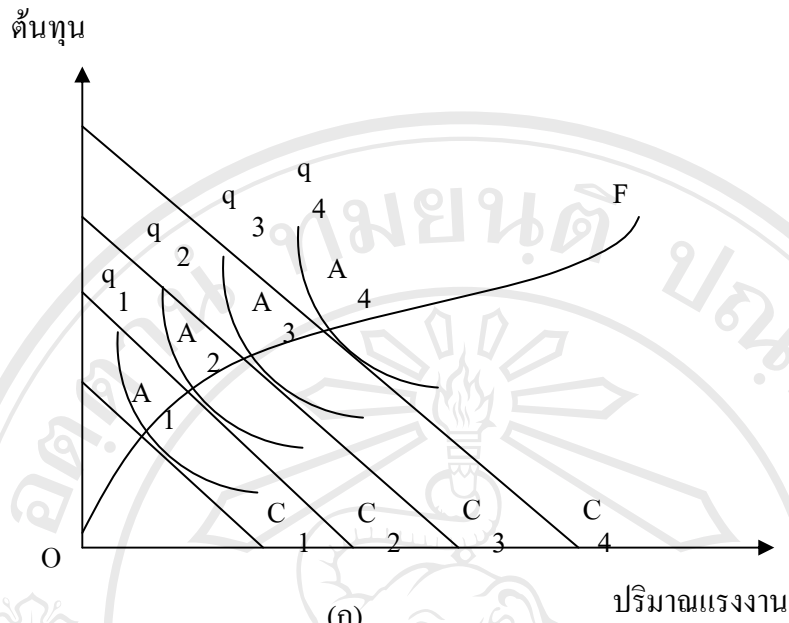
จากรูปจะเห็นได้ว่า ถ้าผู้ผลิตจะผลิตสินค้าจำนวนใดก็ตามที่อยู่ระหว่าง 0 ถึง q_1 เขาควรจะใช้โรงงานขนาดที่หนึ่งทำการผลิตเพราะให้ต้นทุนเฉลี่ยที่ต่ำสุด แต่ถ้าจะผลิตสินค้าตั้งแต่ q_1 ถึง q_2 ผู้ผลิตก็ควรเปลี่ยนมาใช้โรงงานขนาดที่สอง ส่วนปริมาณการผลิตที่มากกว่า q_2 โรงงานที่ดีที่สุดให้ต้นทุนเฉลี่ยต่ำสุดก็คือ โรงงานขนาดที่สาม การตัดสินใจดังกล่าวของผู้ผลิตจะทำให้เขาสามารถผลิตสินค้าแต่ละจำนวนได้ด้วยต้นทุนเฉลี่ยต่อหน่วยที่ต่ำสุดตลอดเวลา ซึ่งจะเห็นได้ว่ากรณีเช่นนี้ ผู้ผลิตจะต้องปรับขนาดการผลิตให้เหมาะสมอยู่ทุกขณะ กรณีที่ปริมาณการผลิตน้อยผู้ผลิตก็จะเลือกใช้โรงงานที่มีขนาดเล็กและเมื่อปริมาณการผลิตมีมากขึ้น เขาก็จะเปลี่ยนไปใช้โรงงานขนาดใหญ่ขึ้น ซึ่งถ้าเป็นระยะสั้นแล้ว ผู้ผลิตจะต้องทำการผลิตด้วยขนาดโรงงานที่มีอยู่ขณะนั้นเสมอไม่ว่าปริมาณการผลิตจะเป็นเท่าใดก็ตาม สมมติว่าผู้ผลิตกำลังใช้โรงงานขนาดที่มีอยู่ขณะนั้นเสมอไม่ว่าปริมาณการผลิตจะเป็นเท่าใดก็ตาม สมมติว่าผู้ผลิตกำลังใช้โรงงานขนาดที่หนึ่งซึ่งมีเส้นต้นทุนต่อหน่วย SAC_1 ทำการผลิตอยู่ ถ้าเขาต้องการผลิตสินค้าจำนวน oq_1 เขาก็จำเป็นต้องใช้โรงงานขนาดที่หนึ่งนี้ และจะมีต้นทุนเฉลี่ยสูงถึง q_1, C_1 , ผู้ผลิตไม่มีทางเลือกที่จะผลิตสินค้าจำนวน oq_1 ต้นทุนที่ต่ำกว่านี้ได้ นอกจากจะเป็นระยะยาวที่เขาสามารถจะเปลี่ยนแปลงขนาดปัจจัยคงที่ได้ ดังนั้น จึงเท่ากับว่าในระยะยาวผู้ผลิตจะสามารถผลิตสินค้าทุกจำนวนได้ด้วยต้นทุนเฉลี่ยต่อหน่วยที่ต่ำสุดเสมอ เส้น LAC จึงแสดงต้นทุนต่อหน่วยที่ต่ำที่สุดสำหรับปริมาณการผลิตทุกจำนวน

สำหรับเส้น LAC จากรูปที่ 2.3 ก็คือเส้น MABD ที่โค้งเป็นช่วง ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในขนาดปัจจัยคงที่ไม่ต่อเนื่อง กระโดดเป็นช่วง ๆ ถ้าการเปลี่ยนแปลงขนาดของ

โรงงานหรือปัจจัยคงที่เป็นไปอย่างต่อเนื่อง คือเปลี่ยนแปลงทีละน้อย เราก็จะมีเส้น SAC เป็นจำนวนมากที่เปลี่ยนแปลงไปทีละน้อย และในกรณีดังกล่าวนี้ เส้น LAC ก็จะเป็นเส้นที่ต่อเนื่องมีลักษณะดังเส้น CD ที่แสดงไว้ในรูปที่ 2.3 ด้วยเช่นกัน

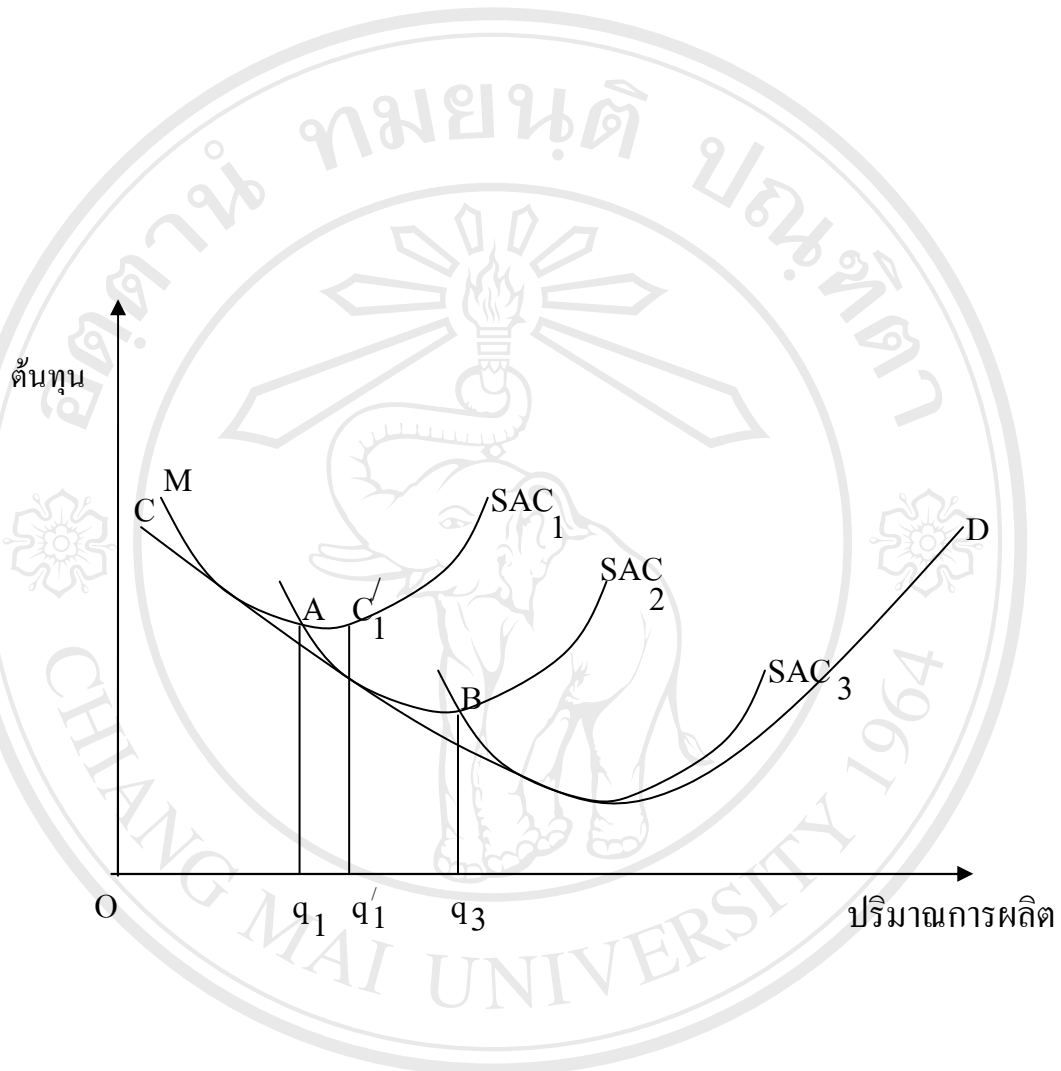
เมื่อนำเส้น STC และ LTC ในรูปที่ 2.1 มาพิจารณาร่วมกับเส้น SAC และ LAC ในรูปที่ 2.3 เราจะพบว่าในกรณีที่ SAC_1 , SAC_2 และ SAC_3 เป็นเส้นที่หาต่อเนื่องมาจากเส้น STC_1 , STC_2 และ STC_3 เส้นต่อเส้นแล้ว ข้อสรุปที่ได้จากการพิจารณาเส้น STC และ LTC กับข้อสรุปที่ได้จากการพิจารณาจากเส้น SAC และ LAC จะตรงกันทุกประการ ดังจะเห็นได้จากรูปที่ 2.4

จากรูปที่ 2.4 โรงงานขนาดที่หนึ่ง จะให้ต้นทุนต่ำสุดจนถึงปริมาณการผลิต oq_1 และโรงงานขนาดที่สองจะให้ต้นทุนต่ำสุดสำหรับปริมาณการผลิต q_1 ถึง q_2 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากรูปที่ 2.4 เส้น LAC ก็จะยืนยันความจริงข้างต้นทุกประการอย่างเห็นได้ชัด

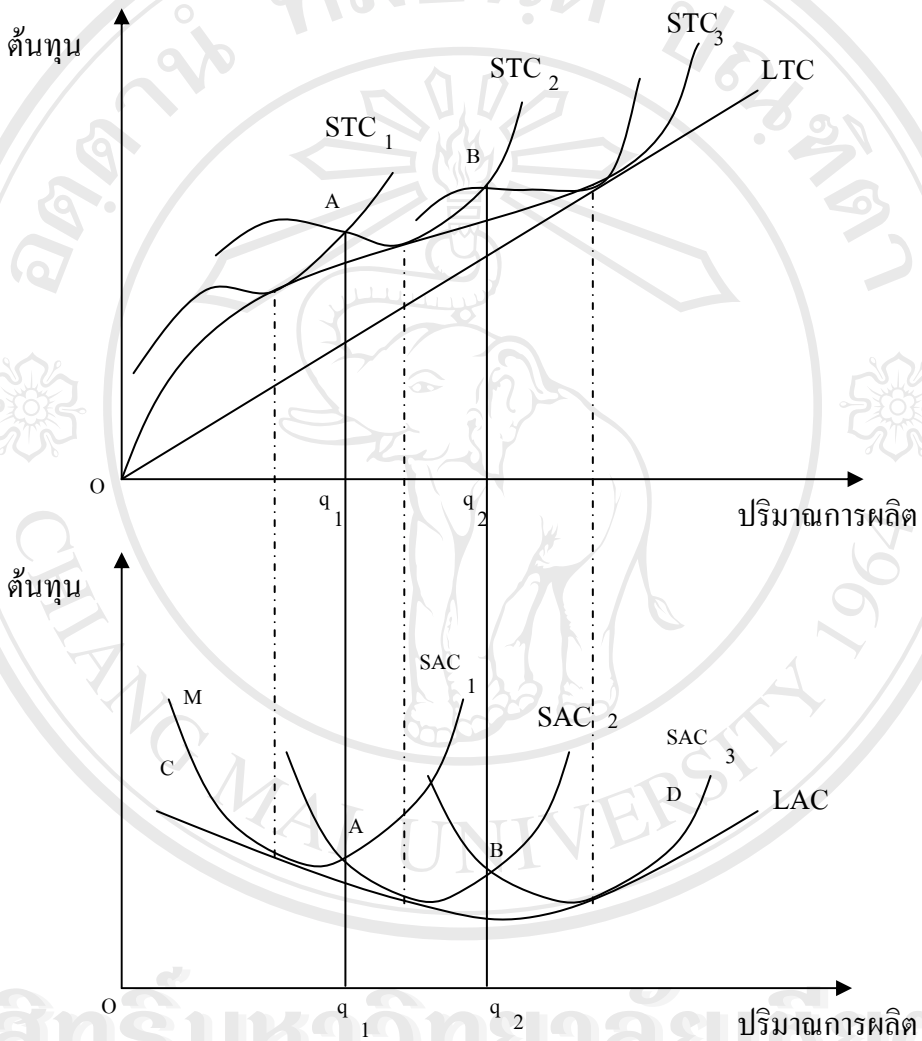

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

รูปที่ 2.2 แสดงต้นทุนทั้งหมดในระยะยาวที่ได้จากเส้นผลผลิตเท่ากันและเส้นต้นทุนเท่ากัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 รูปที่ 2.3 แสดงความสัมพันธ์ของเส้นต้นทุนเฉลี่ยในระยะสั้นและระยะยาว
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

รูปที่ 2.4 แสดงความสัมพันธ์ของต้นทุนในระยะยาวและต้นทุนเฉลี่ยในระยะยาว

2.2 การศึกษาและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Edgar, Hatch and Lewis (1971) ทำการศึกษาเรื่องการประหยัดจากขนาดระหว่างปี ค.ศ.1947 – 1968 ของระบบธนาคารในประเทศออสเตรเลีย โดยได้ศึกษาถึงการประหยัดจากขนาดของธนาคาร 8 แห่งในประเทศ ด้วยผลผลิตของธนาคาร (U) และต้นทุนการผลิต (Q) ได้แก่ ค่าบำเหน็จ บำนาญ ค่าจ้าง ค่าใช้จ่ายในการจัดการ และค่ารักษาเครื่องใช้สำหรับงานอสังหาริมทรัพย์ ผลการศึกษาพบว่า มีธนาคารจำนวน 7 แห่ง จากจำนวนทั้งหมด 8 แห่ง ที่มีการประหยัดจากขนาด ซึ่งผลผลิตต่อต้นทุน $\ln U/\ln Q$ มีค่าเกิน 1 แสดงว่าผู้ผลิตใช้ต้นทุน 1 หน่วย ได้ผลผลิตมากกว่า 1 หน่วย ส่วนธนาคารแห่งที่ 8 นั้น ผลผลิตต่อต้นทุนต่ำกว่า 1 แสดงว่าไม่มีการประหยัดจากขนาดเกิดขึ้น

Clark (1984) ได้ศึกษาโดยใช้ A Generalized Functional Form ในเรื่องการประมาณการประหยัดจากขนาดการผลิตของระบบธนาคาร โดยอาศัยข้อมูลจากธนาคารเดี่ยวในประเทศสหรัฐอเมริกา ระหว่างปี ค.ศ.1972 – 1977 จำนวน 1,025 แห่ง ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ความยืดหยุ่นของผลผลิตต่อต้นทุนการผลิตอยู่ระหว่าง 0.95 – 1.00 แสดงว่าไม่มีการประหยัดในขนาดการผลิตเกิดขึ้นในการศึกษาครั้งนี้

พรายพล คุ่มทรัพย์ (2515) ได้ศึกษาการประหยัดจากขนาดของธนาคารพาณิชย์ไทย กรณีศึกษาของธนาคารกรุงเทพ จำกัด พิจารณาฟังก์ชันต้นทุนแบบ Cobb-Douglas ผลการศึกษาพบว่า ธนาคารกรุงเทพ จำกัด มีการประหยัดจากขนาด กล่าวคือ ค่าใช้จ่ายต่อหน่วยของการผลิตลดลงเมื่อระดับการผลิตเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามการศึกษานี้มีข้อจำกัดคือ สมการต้นทุนถูกกำหนดจากการผลิตเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งแท้ที่จริงแล้วทุนยังขึ้นกับตัวแปรอื่นๆ เช่น อัตราดอกเบี้ย ค่าจ้าง ฯลฯ ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาไว้ในสมการทำให้สมการต้นทุนที่ได้ไม่ตรงกับความเป็นจริงก็ได้

เสถียร ศรีบุญเรือง (2528) ได้ศึกษาขนาดของฟาร์ม และประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ โดยทำการมุ่งเปรียบเทียบประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจระหว่างกลุ่มขนาดของฟาร์มที่ทำการผลิตข้าวเหนียว 2 กลุ่ม คือ ฟาร์มขนาดเล็กและฟาร์มขนาดใหญ่ ที่อยู่ในเขตเกษตรน้ำฝน ภายใต้การจัดการฟาร์ม 2 แบบ คือ แบบใช้แรงงานครอบครัวมากและแบบใช้แรงงานจ้างงานมาก โดยกลุ่มแรกมีขนาดฟาร์มเท่ากับ 5.3 ไร่ หรือน้อยกว่า ส่วนกลุ่มที่สองมีขนาดฟาร์มมากกว่า 5.3 ไร่ขึ้นไป ในการศึกษาได้ใช้ Cobb Douglas profit function model ของ Lau และ Yotopoulos (1971,1973) มา

เป็นแบบในการวิเคราะห์ ผลการวิเคราะห์พบว่า การผลิตข้าวเหนียวในฤดูนาปีของเกษตรกรในท้องที่อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน มีลักษณะผลตอบแทนต่อขนาดคงที่ โดยที่ค่าความยืดหยุ่นของผลผลิตเมื่อเทียบกับขนาดของที่ดินมีค่ามากที่สุด คือ 0.647 รองลงมาได้แก่ แรงงานจ้าง แรงงานครอบครัว และปัจจัยการผลิตอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากแรงงานจ้างจะมีค่าเท่ากับ 0.193, 0.100, 0.035 ตามลำดับ ส่วนความยืดหยุ่น เมื่อเทียบกับมูลค่าของทุนที่ไม่ใช่ที่ดินจะมีค่าต่ำสุดเท่ากับ 0.025

บรรเจิด พรหมโสภณ (2535) ได้ศึกษาการประหยัดต่อขนาดโดยใช้แบบจำลองสมการต้นทุนแบบ Cobb-Douglas ของสาขานาการพาณิชย์ไทยรวมทั้งสิ้น 148 สาขา แบ่งเป็นสาขานาขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ และสาขาของธนาคารทั้งหมด เพื่อศึกษาความยืดหยุ่นของต้นทุนต่อราคาปัจจัยการผลิตซึ่งประกอบด้วยค่าจ้างแรงงาน ทุน และวัตถุดิบ (เครื่องเขียนแบบพิมพ์) โดยใช้วิธีประมาณค่าสัมประสิทธิ์แบบกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) และวิธีประมาณค่าสัมประสิทธิ์แบบกำลังสองน้อยที่สุดแบบทั่วไป (GLS) ผลของการศึกษาพบว่า สาขาของธนาคารขนาดเล็กมีการประหยัดต่อขนาดมากกว่าสาขานาขนาดกลาง และสาขานาขนาดใหญ่ ส่วนสาขานาขนาดใหญ่มีการประหยัดต่อขนาดมากกว่าสาขานาการธนาคารขนาดกลาง รวมทั้งสาขาของธนาคารทุกขนาดการผลิตมีการประหยัดต่อขนาด และผลการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ ด้วยวิธีประมาณค่าแบบกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) มีค่าใกล้เคียงกับค่าสัมประสิทธิ์ที่ประมาณค่าโดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุดแบบทั่วไป (GLS) แต่ค่าสถิติที่ได้จากการประมาณค่าสัมประสิทธิ์แบบกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) มีค่าความน่าเชื่อถือมากกว่าค่าสถิติที่ได้จากการประมาณค่าสัมประสิทธิ์โดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุดแบบทั่วไป (GLS)

ปรานทิพย์ จันทร์สมศักดิ์ (2537) ได้ศึกษาถึง การเปลี่ยนแปลงทางเทคนิคการผลิตและการประหยัดต่อขนาดในธุรกิจโรงแรมไทย ซึ่งการศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ (1) เพื่อศึกษาว่าเทคนิคการผลิตในธุรกิจโรงแรมของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร และ (2) เพื่อศึกษาถึงการประหยัดต่อขนาดของธุรกิจการโรงแรม โดยใช้ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2525 – 2532 กับการศึกษาจากฟังก์ชันต้นทุนแบบ Translog ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเฉลี่ยตลอดช่วงปี 2525 – 2532 อัตราการเปลี่ยนแปลงทางเทคนิคการผลิตในธุรกิจการโรงแรมของประเทศไทย เมื่อกำหนดให้ผลผลิตคงที่ มีอัตราเฉลี่ยร้อยละ 0.71 ต่อปี ส่วนการเปลี่ยนแปลงทางเทคนิคการผลิตเมื่อกำหนดให้ปัจจัยการผลิตคงที่ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยร้อยละ 0.83 ต่อปีนอกจากนี้ ยังได้ข้อสรุปว่า การใช้ปัจจัยการผลิตในธุรกิจโรงแรมมีความยืดหยุ่นค่อนข้างต่ำ และการเปลี่ยนแปลง

ทางเทคนิคการผลิตในธุรกิจโรงแรมเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบ Embodiment และมีลักษณะ ‘putty-clay’ กล่าวคือ การพัฒนาทางเทคนิคการผลิตนี้ เกิดจากการนำเครื่องจักรและอุปกรณ์สมัยใหม่มาใช้ และอัตราส่วนทุนต่อแรงงานคงที่จนกระทั่งมีการใช้อุปกรณ์ใหม่นั้น จึงทำให้อัตราส่วนทุนต่อแรงงานเปลี่ยนไปคงที่ ณ อัตราส่วนใหม่สำหรับในเรื่องของการประหยัดต่อขนาด ได้ผลว่า ธุรกิจโรงแรมในประเทศไทยในทุกพื้นที่ที่มีการประหยัดต่อขนาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งธุรกิจโรงแรมมีอัตราผลตอบแทนต่อขนาดการผลิตสูงสุด เมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจโรงแรมในพื้นที่อื่น

วิเชียร เติชบุตรกุลทอง (2539) ได้ศึกษาถึงบริษัทอสังหาริมทรัพย์ประเภทที่อยู่อาศัยทั้งกลุ่มบริษัทขนาดเล็กและบริษัทขนาดใหญ่ มีการประหยัดจากขนาด ซึ่งแสดงให้เห็นโดยค่าของสัมประสิทธิ์การประหยัดจากขนาดที่มีค่าน้อยกว่า 1 อย่างไรก็ตามกลุ่มบริษัทขนาดเล็กมีแนวโน้มของการประหยัดในขนาดการผลิตมากกว่ากลุ่มบริษัทขนาดใหญ่ โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์ของการประหยัดจากขนาดของบริษัทขนาดเล็กมีค่าเท่ากับ 0.7900 ซึ่งน้อยกว่าของบริษัทขนาดใหญ่ที่มีค่าเท่ากับ 0.9628 ส่วนการศึกษาปัจจัยที่กำหนดการประหยัดจากขนาดการผลิตนั้นพบว่า ต้นทุนการผลิตเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ การประหยัดในขนาดการผลิตมากที่สุด รองลงมาเป็นปัจจัยที่เป็นต้นทุนการกระจายสินค้า ต้นทุนในการจัดการและต้นทุนค่าดอกเบี้ยตามลำดับ